

Gospod razrednik so bili baš tudi sami na izprehodu v Lattermannovem drevoredu, ko zagledajo nekoga, ki z vso silo, kar ga nešó noge, teče od novih hiš gori proti gozdu. Čimdalje bliže jim prihaja ta čudna prikazen, in slednjič, ko pride blizu, spoznajo, da je Gozdár, ki je šel včeraj prvič na izprehod. Posvarili so ga, da ne sme dirjati; v šoli pa so danes rekli, da ne smemo, kadar se hočemo ogniti jedne napake, pasti v nasprotno; ne vedno tičati v sobi, pa tudi ne dirjati po mestu, da ne bo tudi nam veljal pregovor:

Dum vitant stulti vitia, in contraria currunt.

Naposled ti moram sporočiti še žalostno novico, da je danes teden umrl sošolec Frančišek

Grobnik, katerega so nekateri imeli za najbolj nadarjenega med vsemi. Bil je vedno odličnjak. Midva nisva bila dosti znana, ker je malo govoril in imel le malo prijateljev. Umrl je za vročinsko boleznijo. Za pogrebom jih je šlo le malo. Oče in mati, jako ubožna, sta bila prišla in jokala. Sošolec Kralj, ki je bil Grobnikov najboljši prijatelj, mi je pravil, da je šla za rakvijo, v zadnji vrsti, tudi rajnega prijatelja — ljuba. Ugovarjal sem mu, da se mi to ne zdi verjetno, ker je bil Grobnik tako molčeč in le v knjigo zamišljen, toda Kralj trdi, da mu je bil rajnik sam to razodel in da je siromak tudi v bolezni, ko se mu je blédlo, izgovarjal njeno ime.

Upam, da v bodoče sporočim kaj veselejšega. Zdrav!

Sonet.

Na svatbo me povabit starejšina
In ženin pride in nevesta mlada.
In kakor starodavna je navada,
S seboj prinesejo pokušat vina.

Vesela bila svatov je družina:
Pogače danes siromak ne strada,
Za cvrtje živa deca se spopada,
Na plesu hitrem suče se mladina.

K možém postarnim sem za mizo sedel;
Razvnela hitro se je govorica,
In marsiktero pametno sem zvedel.

Najbolj pa všeč mi bila je resnica,
Da svet se je in bo se zmerom medel,
Naj gladi večni Bog ga ali vica.

F. S. Finžgar.

Sonet.

Na lov smo šli na divje peteline,
Ko vas še vsa je mirno počivala
A nas iz postelj lovska strast je gnala,
Za divjim plenom vlekla na planine.

Pod jelko stal sem tiho. Ura mine.
Zastonj! Danica že je ugašala,
Vrhove gôr je zarja obsijala,
In mene tudi — lovca brez divjine.

Za srečo večkrat človek se poganja;
Trpi in vleče, trudi se in muči,
Prečuje marsiktero noč brez spanja.

Nazadnje se pokaže v jasni luči,
Da revež trudi se zastonj in klanja:
Ne dajo se skovati sreče ključi.

F. S. Finžgar.

Zakaj solze?

Govoril kot prijatelj sem odkrito,
Skrivnosti jezik moj ne vé.
A vendar žalil sem, to je očito,
Ker pričale so mi solzé.

„Zakaj solzé?“ razum me trezni vpraša,
„Kaj ni resnica ključ srcá?“
Poredko pravi modrec se oglašá,
Kar v srcu nosi, ne prodá.

Zato prитайno védi se in živi,
Govôri malo, bolje nič.
Lahkó ustrežeš družbi razdražljivi,
Na svetu boš sloboden ptič.

F. S. Finžgar.